

7.7.2011

ה' תמוז תשע"א

אבא שלי איש יקר,

אתמול בבקר יולנדה התקשרה ואמרה שקשה לך לנשום.

אני לא יודעת למה, אבל התחלתי להתבלבל ולהסתבך.

לא מצאתי את הבגדים שלי. הכול נראה לי ארוך כמו הנצח.

הגעתי אליך הביתה והנשימה כבר עזבה אותך.

בקשתי את עזרת מד"א והם אמרו לי שאין מה לעשות.

פתאום הבנתי שזהו הסוף.

הסוף שכל כך חיכית לו הגיע פתאום בשקט ולקח אותך כל כך נקי, אלגנטי ומכובד כמו שחיית כל חיך.

סבלת מאד בשנה האחרונה. היינו כולנו אלדד, אורנית ואנוכי לידך.

ניסיתי לתת לך כל מה שאפשר. העיקר שלא תסבול.

אמרת שהמחלה קשה והבנת יום אחרי יום שבעצם לא תהיה יותר בריא לעולם.

הבריאות והגוף היו עבורך מערכת אחת. תמיד שמרת לאכול בזמן, לאכול בריא. עסקת בספורט ובמיוחד בטניס עד לפני 10 שנים.

היית קשוב וגופך והבנת כל תרופה מה תפקידה וכיצד עליה לפעול. הרופאים התייעצו איתך ותכננו איתך את הטיפול. הבא.

לפני 6 שנים חלית במחלת לב ריאה שכמעט הרגה אותך.

ממש ממש לקראת הסוף כשראית שהרופאים לא עוזרים לך יותר, קראת לסטז'ר שעבד בתורנות שבת ובקשת שישאב לך נוזלים מהריאות.

דבר שהביא להחלמתך. הסטז'ר ננזף והועף מביה"ח אך אתה משארת בחיים.

תמיד הראש שלך היה פתוח וערני. ראית כל דבר ובחנת עד תום..

צחקנו כשהערת לנו שמצאת מידע שגוי בגוגל. הידענות שלך היתה אין סופית. בכל תחום שלטת. היית פנומן של מידע.

קראת המון וידעת להסיק מסקנות. היית חוקר ואוטוידקט. כל חיך למדת בעצמך והפכת מחקלאי למורה ומנהל ב"ס ולאחר מכן לכימאי במפעל סקופוס.

למדת את מקצוע האופטיקה ובנית את המעבדה לכימיה של המפעל.

גם בשנים שפרשת מעבודה קשה המשכת למלא את זמנך . תמיד היית עסוק ומלא עניין. תמיד היה נסוך על פניך חיוך וסקרנות אין סופית.

השנים האחרונות העיקו עליך מאד.

שאלת לא פעם למה זה קורה לי ?

האם עשיתי רע למישהו?

אבל קבלת את גורלך בצורה אצילית.

שיתפת פעולה והאמנת שניתן לטפל במחלה. האמנת במדע וביכולותיו.

קיווית , כמונו שתתגבר.

כשהבנת שזה כבר לא ילך , דאגת לאמא.

ראית שהיא מסודרת בבית תמר וזה הרגיע אותך.

היית אדם מיוחד במינו.

בעל יכולת לראות הכל.

אך לומר רק מה שניתן לשינוי.

הייתה בך אצילות נפש.

לימדת אותי מאז הייתי ילדה בת יומה , איך לראות את העולם.

איך לקבלו באהבה.

איך לנצל כל רגע , שמא הזמן יכלה אותנו.

חשבת שיש לרכוש ידע כל העת וליצור ממנו משהו חדש.

הכבוד שלך לכל אדם היה מהותי.

דגלת בצניעות והאמנת שיהללך זר ולא פוך.

היית איש אשכולות .

אדם חכם מאד ומלא כרימון.

זכיתי להיות בתך.

אני מרגישה שכל הזרעים שטמנת במוחי ובתוכי צמחו ומהוים עבורי , היום את מסד חיי.

היית מאד משמעותי עבורי.

הבנו אחד את השני בלי מילים , רק מבט הספיק.

דברנו במילים , ברגשות ובמחשבות.

עשיתי עבורך כל מה שיכולתי,

אך הטבע חזק מהרצונות.

ראית את תמונות נינתך הקטנה שרק נולדה והרגשת שניתן להרפות.

בשקט עצמת את עיניך והלכת לך לעולם לכולו טוב.

אצלנו תישאר לעד.

אראלה

7.7.11

ה' תמוז תשע"א

7.7.11 ה' תמוז תשע"א

שלמה נאור

נולדת בפוהורליץ במורביה שבחבל הסודטים, צ'כיה, בשם פבל נסאו
20.9.1923.

אבא שלך ריכרד נסאו היה אגרונום בעל חווה, שניהל חווה נוספת של אצילים
אוסטרים.

ב-1928 בהיותך בן 4 שנים, אביך נפטר מניתוח כיס מרה והשאיר אותך עם
אמך אידה, אחיך הבכור נפתלי (קורט), ואחותך אלפי.

בשנה זו עזבתם את החווה ועברתם לעיר הגדולה ברסלב.

בביתכם דברתם גרמנית, דבר שהרגיז את הצ'כים הפטריוטים.

משפחתכם הייתה אמידה אך אמך אידה חינכה אותך לחיות בצניעות..

גדלת בסביבה מאד ציונית סביב תנועת הנוער, דבר שסייע בידך בעלייתך
לארץ.

בשנת 1938 הגרמנים ספחו את צ'כיה לגרמניה וגרשו את היהודים לגבול.

יום לפני כניסתם קבלת זימון לעליה לגאלית עם עליית הנוער. נפרדת מאמא
ומאלפי והגעת ב- 14.4.1939 לתל אביב.

עברת עם קבוצת הנערים למושב באר טוביה.

שם נקלטת אצל משפחת ויין. הם בחרו בך כי ניגנת באקורדיון. התנאים היו
קשים והעבודה רבה. הידע שקבלת בבית"ס החקלאי בצ'כיה עזר לך מאד.

במושב למדתם עברית, תנ"ך וספרות ועבדת אצל המשפחה בחקלאות.

עם חבריך לקבוצה הצטרפת לקבוצת מעין בשנת 1941.

המצב הכללי בקיבוץ היה קשה ביותר.

גרתם באוהלים ואוכל לא היה.

נקלטת כעובד בחקלאות והכנסת שיטות רבות לשיפור העבודה.

כך בשנת 1943 הוטל עליך להקים ענף חדש : מדגה . סיירת בארץ ולמדת את הנושא. הקמת את בריכות א' ב' ג' והשטח גדל ל-200 דונם.

1947 גויסת ל"הגנה" והיית מפקד כיתה ומחלקה. במלחמת השחרור נלחמת בואדי ערה.

ב-1950 נשלחת להדריך קיבוץ צעיר , אבוקה , בעמק בית שאן.

1951 הדרכת בצופים בחיפה ליד ביה"ס הראלי.

באותה שנה נשאת במעין צבי את אשתך שושנה לבית שר.

בהמשך השנים היית מדריך של "הכשרה צעירה" – אלה היו תלמידים בני 17 שהגיעו ממשפחות הרוסות לקיבוץ.

הכשרת את עצמך להוראה וקבלת עוד קבוצה של חברת נוער ישראלית , קבוצת אייל.

היית מחנך של כתת זמיר והתמנית להיות מנהל בי"הס היסודי במעין צבי ואיש הקשר עם תבי הספר התיכונים וכפר גלים במיוחד.

בגיל 50 החלטת לסיים את פרק ההוראה ועברת למקצוע חדש.

בחרת במקצוע הכימיה האורגנית. למדת בלימוד עצמי ועם פרופ. מבאר שבע.

נסעת לארה"ב עם קבוצת חברים ללמוד את נושא האופטיקה . חזרתם והקמתם את מפעל סקופוס לעדשות פלסטיק.

עד פרישתך בגיל 80 עבדת במעבדה במפעל במסירות , דייקנות ונאמנות.

במהלך השנים הרבות כיהנת בועדות רבות והובלת את ועדת חינוך , צריכה , כח אדם ומינויים.

בשנים האחרונות למדת את השינוי בקיבוץ המתחדש ובשכלך הרב התאמת את עצמך לחיים החדשים.

במהלך השנים נולדו לך הילדים אראלה , אלדד ואורנית. ונוספו 6

נכדים :אלית,אמתי ואלה , נועם,סתו ותומר. ועכשיו נולדה נינתך אנה.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

סבא היקר.

אנחנו נפרדים ממך היום בכאב רב , אך בהבנה ובהשלמה שאלו החיים.

אתה עברת תקופה מאוד קשה, ולפחות ניצלנו את הזמן בשביל לדבר על העבר וההווה ולהיפרד כמו שצריך.

סבא, אתה אדם נאור, כמו שמך כן אתה.

"אמץ את האומץ להשתמש בשכלך". זה הוא המשפט המייצג של עידן הנאורות וזהו גם המשפט שמסמל אותך. היית אדם חכם בעל ידע אדיר . בכל בעיה וצרה היינו פונים אליך בידיעה שנקבל תשובה, אם זה היסטוריה, מדעים, אומנויות, פוליטיקה, הכל..

היית איש חינוך ברמ"ח איבריך, מקפיד על עברית נאותה, על דיקציה .

בחן ובהומור תמיד התעניינת ושאלת על הלימודים ועל החיים בכלל. אך רק על הדברים החשובים. הייתה לך היכולת לשאול את השאלות הכי נכונות והכי חשובות שיש, כל מילה חקוקה בסלע.

היית אכפתי ובעל מודעות סביבתית אדירה, הקיבוץ היה אתה.

הדבר שהיה הכי קשה לך בתקופת המחלה היא שהפכת לנטל על סובביך, זה גמר אותך. איזו חוסר אנוכיות.. איזו צניעות..

בתקופה האחרונה גילינו את עוצמותיך האמיתיות.

אתה תמיד תהיה בשבילנו סמל של צניעות, סמל של חוסן נפשי ופיזי, של ערכיות, של רצון לידע, הרצון לדעת עוד ועוד.

אתה תהיה חסר לנו , אך אנו בטוחים שטוב ושקט לך עכשיו.

אוהבים ומתגעגעים.

הנכדים

אלית, אמת', אלה. נעם, סתיו, תומר

והנינה אנה.

יום רביעי, 13.7.11 י"א תמוז תשע"א

סיום השבעה.

אבא, קשה להאמין ולקבל שאתה כבר לא יושב איתנו .

עברו שבעה ימים מאז הלכת לעולם שכולו טוב.

היינו אצלך בבית במשך כל שבעת הימים . מאות אנשים הגיעו להיות איתנו ברגעי הפרדה ממך.

שמענו סיפורים של אנשים שהכירו אותך במהלך חיך .

דברנו עליך רבות וניסינו להרגיש את הווייתך . מכל המעשים והדיבורים הרגשנו שאנשים אהבו אותך מאד , העריכו את אישיותך ואת מעשיך.

זה לא היה שבוע פשוט עבורי .

העומס הרגשי בו הייתי שרויה , גרם לי להרגיש את נוכחותך בבית בכל פינה ופינה ,

אבל אתה לא היית.

חסרה לי מאד הבעת פניך והחיוך שלך, שהיו תמיד עבורי מסרים של מה טוב ומה רע , מה מתאים ומה מיותר.

הדבר האחרון היה הצורך לדבר אותך ואת עשייתך.

עוד בחיך, לא אהבת שדברנו עליך. הייתה בך צניעות אין סופית של אדם שמרגיש שהמעשים צריכים לדבר ולא האנשים.

היינו צריכים להבין בעצמנו, בלי הסברים שנחשבו בעיניך מיותרים.

אהבת לדבר על המצבים המשתנים בחיים . אספת את הפרטים והגית את מסקנותיך . זו הייתה רמת השיח. ידעת לשאול שאלות שיבנו את הידע הבא .

היית איש של מידע בכל תחום ותחום. ואם מידע היה חסר לך , העדפת ללכת לספרים ולמצוא התשובה בכתובים.

מאד אהבת את המילה הכתובה. זה היה מקור הלימוד שלך. יחד עם זאת היית בקורתי מאד והפעלת שיקול דעת לגבי כל מידע. לא קבלת שום דבר כפשוטו.

בשנים האחרונות קראת ספרים רבים שהעשירו את עולמך הפנימי. אהבת את הקריאה .

אמרת שלאמא קשה מאד כי אינה יכולה לקרוא . עבורך הקריאה הייתה הקיום היום יומי.

בימים האחרונים העייפות האין סופית שלוית אותך, עם התקדמות המחלה , מנעה ממך את היכולת לקרוא. רב הזמן ישבת בעיניים עצומות.

עבורך זה היווה את הסוף.

אבא יקר ,

לאט לאט נעלמים מאתנו ; פשוטים , מראם מטעה , ענווים , דומים בכל לי ולך ולך. ועדיין שונים , כה שונים. אל תטעו בהם – צורתם פשוטה , קומתם ממוצעת , דיבורם הרגיל לכאורה . ועדיין שונים , כה שונים ; בתוכם דבר מה אחר. הם שמעו את הקריאה, הם שמעו ונענו , כי צריך , כי אין מישהו אחר , כי החיים הם משהו מעבר לחפץ נוסף , מעבר לתאוה אנושית לנוחות , החיים אינם רק מה שטוב לי לך או לך.

אבא יקר ,

גדלת מגיל ארבע ללא אב. מגיל צעיר חסרת דמות בוטחת , עליה תשען ילדותך הרכה. נראה כי זו סיבה מרכזית לכך שהפכת בעצמך לדמות כזו ; הפכת לאב , למדריך ולמורה דרך לרבים. נערים בחברות הנוער ותלמידי בית הספר ממעין צביראו בדך סוג של אב , שמציב בפניהם תמונת עולם וערכים ברורים. לא היססת בכך , היית נחרץ ומדויק וכך זוכרים אותך הרבים בתחומי החינוך , בהם פעלת.

היית מחונן בכשרונות רבים מספור ; נהנית מזכרון מדהים ומיכולת ניתוח . היית אומן בשפתך ובשפות זרות , לימודיך בתחום המדעים הריאליים והידע הרב לא התנגשו מעולם ברצונך לפתוח ספר , כל ספר. נהנית משמיעה מוזיקאלית מפותחת ומיכולת נגינה בפסנתר ובאקורדיון, ידעת לחקור ולהסיק מסקנות נכונות.

לסביבתי אמרתי לא אחת , שבמקום אחר ובזמן שונה היית הופך למדען , למורה במוסד אקדמי , היית הופך , וללא מאמץ , לבעל תואר פרופסור באחד מתחומי העניין שלך. אלא ששמעת את הקריאה של הדור , החברה דיברה וקבעה , המציאות הצריכה וטילטלה למקומות שונים. וכך מבית מבוסס , בו טיפלה בדך משרתת , ניתלשת זמן קצר מאד לאחר כיבוש ציכיה בידי הנאצים , להכשרה חקלאית של נוער במושב בארץ ישראל ומשם – להקמת מעין צבי , הצעירה מאד. לנו אמרת שזהו הישגך ; הוקם ישוב בארץ ישראל , ישוב חקלאי בו יהודים מוצאים פרנסתם , המשך לעיסוקו הנדיר של אביך זכרונו לברכה בציכיה. זה ישוב בו חיים אנשים בצורה השונה מסביבתם , ישוב בעל ערכים אנושיים. ידיך לא גילו את צפונות הכימיה או הפיזיקה , אך טבלו בבוץ ברכות הדגים וחינכו מאות בני נוער ותלמידים.

אבא יקר ,

התומך הופך נתמך , הנותן - מקבל , החזק – נחלש. בתקופה האחרונה ראית את ביתה היחידה של אחותך האהובה ז"ל נלקחת במפתיע ואשתך , אמא שלנו , הולכת ונחלשת בחוליים מכאיבים. נותרת חזק , אך סבלת. כוחות אדירים שצפונים בדך , סייעו לך שוב ושוב בחודשים האחרונים , עד שגבר צו הגורל.

אל תטעו באנשים – צורתם פשוטה , דיבורם רגיל , אך תוכם ענק , מעשי ידיהם בנו כאן , ייסדו והקימו.

באשמורת חייך ליוו אותך בנאמנות ובמסירות יוצאת דופן ד"ר דנה ושולי , יולנדה היקרה ורבים אחרים. ימנוחה נכונה' אבא יקר , מכל אוהביך ומוקירי דרכך.

אבא

ניסיתי להשמיע לך מוסיקה קלסית ברדיו . נהנית מההקשבה וזה עזר לך בחולשתך.

נהנית לשבת בחוץ על המשטח ואמרת שזו פינת גן עדן .

לעיתים הרוח הקשת עליך או כאבי העצמות . עטפנו אותך בשמיכות וישבנו בחוץ . רק כדי לשנות מעט את המיקום שלך ולאפשר לך רגעים של הקלה.

אך ההקלה האמיתית הגיעה , עת נלקחה נשימתך האחרונה.

פתאום הבנתי שאין לך יותר תוכניות.

הכול תם.

כל הכוחות אזלו.

שאון חייך הגיע לקיצו.

אני כבר לא אוכל להשיב לך את נשימתך .

קשה היה לי לקבל זאת.

עשיתי כל מה שיכולתי במהלך השנים האחרונות כדי להקל עליך את הסבל שנכפה עליך.

אבל לא עוד.

הגעת לנקודה של אל חזור.

אין כבר הזדמנות נוספת.

זה סופי.

לא אמבולנס , לא רופא ולא מנת דם.

חוט חייך תם.

נותר לי רק להתנחם במעשה ידיך כי רב.

באהבה הרבה שהרעיפו עליך כל מוקיריך.

בדברים הרבים שקבלתי ממך כל חיי .

כל אלה יישארו בתוכי כל עוד נשימה באפי.

אבא יקר , נתת כל מה שיכולת וגם אם נוכחותך חסרה אתה שוכן בתוכי.

בתך אראלה

אבא, סבא, בעל, דוד וחבר,

עצב, עצב גדול אופף אותנו מאז לכתך לפני שלושים ימים ולילות. כל אחד מבין העומדים ליד האבן הקרה, נוצר חתיכת שלמה משלו, חתיכות - חתיכות; אירועים ומעשים, מילים וכיוון דרך, תמונות מסוימות וערכים. ומכל החתיכות האלו נרקם מעל קברך שטיח גדול של חיים. השטיח הזה איננו נראה, אך עתה הוא מכסה גם אותנו ומחבר את כולם לאריג משותף.

מכל המעשים והרגעים, אני מבקש לזכור אירוע צנוע, שחרוט בי מאז הילדות. שבת בבוקר ואתה מוליך אותי בדרך העולה לבריכת השחיה ומשם למצוקי ההר שממערב דרך שיחים קוצניים, כדי לחפש ביחד מערות של שועלים או תנים או שניהם. אנו שרוטים, חס, ריח האלה והקידה, זחילה לנקיקים ולפתחי מערות. ואז מצאת; בפנים קורנות אתה מצביע על העפר התנחול שבמערה ושם טביעות רגליו של תן או שועל או שניהם... אתה מזדקף ולוחש לי שהחיה בפנים. זהו. השריטות והזיעה וריח הקיץ הזה באויר.

אתה יודע אבא, מוזר שדווקא אירוע זה נחרת בי עד היום, חי ונושם כאילו קרה שלשום. וככל שחפירתי בו – הבנתי; שבילי ההר, פסיעותיך רחבות וצעדי הקטנים, ארץ ישראל על החי והצומח בה, הידיעה שאתה מכיר דרך כל חיה בהר. ואז ההוכחה, ואכן מצאנו.

אבא יקר, היית לי מדריך וגם מורה, דוגמא אישית במעשיך ומקור של חוכמה וידע בשיחות רהוטות ומלאות תבונה.

היו שנים שבחרתי בהן להתרחק, הנתיבים בהם הלכתי – רחקו ממך מעט. אמנם לא לביתי עשיתי, אך למרות גאוותך על מעשי, הידלדלה נוכחותי בבית של אמא ושלך ובשניכם היתה גם תחושת מרירות על כך.

ואז באו השנים האחרונות, מצאנו עצמנו הולכים ומתקרבים, שני הגברים בבית, בימים ארוכים ובלילות של ערות. מצאתי עצמי מתקרב לאבא שלי, ובמידה שלא הכרתי מעולם. מחלתך איפשרה לכולנו לתת ככל יכולתנו, והדבר נאמר בשם כל בני המשפחה הרחבה על כל חלקיה ודורותיה. תודה אבא על כך שאיפשרת לכולנו לסייע לך, זו היתה זכות, זכות גדולה ואני מודה על כך בשם כולם.

בתורה מסופר כי "בכו בני ישראל את משה בערבות מואב שלושים יום", כך נקבעו רק 30 ימים ולילות להזלת דמעה. אנו נשתדל, אך איננו מבטיחים לעמוד בכך. נזכרים בך כל הזמן, בכל שעה. ואם יתגבר הזיכרון ונחניק דמעה במעלה הגרון – סלח לנו.

ועוד נאמר – "חבל על דאבדין ולא משתכחין", כלומר שחבל על מי שאבדו ועתה זהו תפקידנו שלא ישכחו. אנו מבטיחים לעמוד בכלל הזה ללא קושי!

ומילה על אמא בסיום. קשה לנו מאד מולה, כשאיננו מספרים דבר. מחשבה רבה קדמה להחלטנו שנראית נכונה במצבה של אמא. אמא תמשיך לקבל אהבה וליווי ככל שנוכל, והכל גם בשימך. כל שהות עימה, מביאה גם אותך שוב למחשבתנו. המחויבות לאמא היא המשך המחויבות לך.

נוח בשלום על משכבך. בשמיים אתה מתקבל באהבה ובהערכה, שזכית להם כאן.

5.8.11 ה' אב תשע"א

יום השלושים לאבא

שלמה נאור

יום אנו ניצבים בימים של בין המיצרים , ימי האבל הגדולים של העם היהודי. אבל על החורבן הנורא של בית המקדש .

אבא , בימים אלה אנו אבלים אליך ועל לכתך ללא עת . אתה היית עמוד התווך שלנו.

העמוד עליו נשענה כל המשפחה.

בחוכמתך הרבה ידעת לרכז אותנו סביבך. אנו הילדים , אמא , אלפי , טלי ושאר משפחתך.

בצניעות נדירה והתעניינות אין סופית שאלת אותנו הילדים מה אנו בוחרים לעשות , או להגיד .לא העברת ביקורת גם אם בחירותינו לא נראו לך.

הייתה לך דעה ברורה בכל תחום. אך השתדלת לא להחליט עבורנו. האמנת שיש לתת לנו כלים כדי שנהיה עצמאים בדרכנו אנו.

שאלת והתעניינת אך אם הדברים לא נעשו על פי דעתך , היית מאפשר לנו להבין לבד .

היו תחומים בהם היית קצר רוח . למשל בלימוד או חיפוש מידע. לא הסכמת לתת לנו את התשובה. רצית שנמצא בעצמנו. היית מוכן לחפש עוד ספר ולבנות עוד שאלות שיבנו לנו את הדרך לתשובה.

התשובה הייתה עבורך מידע שולי. העיקר זה התהליך והשימוש במכשירים שעוזרים להביאנו למחוז חפצנו.

לגביך , הקיבוץ היה עיקר עולמך. השקעת מאמצים רבים כדי לעקוב אחר החלטות כלכליות או חברתיות. הייתה לך דעה בכל נושא. והיית מעורב מאד גם בעשייה.

מצד שני היית איש העולם הגדול. התעניינת בנעשה בישראל ובעולם בכל נושא : כלכלה , פוליטיקה , חינוך , אומנות ובמיוחד בספורט הטניס .

נעזרת בשפות שדברת : בעברית שהייתה שפת המקום ומכך חשיבותה.. גרמנית , אנגלית וצ'כית . דברת וקראת ערבית.. אמרת לי שכל ישראלי צריך לדעת. אז למדת ערבית .

אהבת לקרוא ולחקור בכל השפות.

אבל זהו...

אבא , אתה כבר לא כאן .

אתה חסר לי מאד .

אני מגיעה אליך הביתה והבית שותק .

אין בו חיים . הכל נעצר .

החפצים שלך מונחים במקומם . כאילו מחכים שתחזור .

זו תחושה קשה . זו ריקנות כואבת . והדמעות חונקות .

ואני מנסה למלא את החלל שנוצר . חלל שיכול להתמלא רק בזיכרונות , מחשבות והרהורים .

אני מנסה למלא את מחשבתי ברגעים נעימים בהם היינו יחד .

מעניין שדווקא רגעי המחלה היו רגעים של קרבת יתר . זכיתי לטפל בך וכך להיות יותר קרובה אליך .

עשיתי כל מה שרק ניתן כדי להאריך את חיך ולעזור לך ברגעי המצוקה הרבים שעברת .

הכאב שלך הכאיב לי מאד ורציתי שכבר יסתיים הכאב .

אמרת לי שבריא כבר לא תהיה .

הבנתי שהסיום יהיה רק בפרידה והפרידה תהיה סופית .

ימי הטיפול תמו .

אתה הלכת לעולם שכולו טוב .

שם כבר לא כואב לך .

וזה מרגיע את כאב הפרידה .

אנו נשמור על אמא ועל המשפחה

ואתה תשמור עלינו שם מלמעלה .

אוהבים אורנית אלדד ואראלה וכל הנכדים והנינה אנה .

29.6.12

ט' תמוז תשע"ב

אנו עומדים כאן היום , יום השנה ללכתך אבא .
וממאנים להאמין שכבר שנה עברה .
זה הגיע ממש בהפתעה .
לא הרגשנו והשנה חלפה .
במהלכה עלו בי הרהורים רבים עליך אבא .
על הרגעים האחרונים שהיו לנו . על הימים שנסענו לבתי החולים .
בנסיעות אלה הצלחנו להבין ולהרגיש אחד את השני . המילים היו לא רבות אך
התחושות היו עזות . ורגישות .
כמעט בלי מילים הצלחנו לדבר את החיים .
כל משפט היה מלא במשמעות .
הרגשנו שאלה ימים ורגעים שלא יחזרו .
לא דברנו על כך אך זה היה ברור לשנינו . אתה , אבא ניסית לא להקשות . כי
כזה היית .
ואני ניסיתי שתחוש מוגן , אהוב ומטופל .
כי מה צריך אדם כשרגעיו דלים ושעון החול שלו אוזל .
ניסיתי להביא לך שמחה , תחושה של אהבה , רצון להבין אותך עד תום ולתת
כל מה שאפשר .
חיפשתי דברים שישמחו אותך: סיפור על הצלחה בעבודתי , דבר שעניין אותך
מאד .
סיפור על נכדיך ומה הם עושים . ותמונות מאנה , הנינה שרק נולדה .
היינו כולנו האחים סביבך . השתדלנו מאד להביא לך רגעי שמחה . כי המשפחה
הייתה כל כך חשובה לך .
במהלך השנה חשבתי עליך רבות .

נזכרתי והרהרתי עם עצמי מה היית אומר לי ומה היית רוצה שיקרה.
המחשבות צערו אותי וגרוני ניחר , אך בתוך תוכי אני יודעת שאתה היית
מאושר ממה שקורה סביב.

אתה שמח איתי ועם עבודתי ועם משפחתי.

אתה שמח עם אלדד שמצא לעצמו אהבה ובת זוג לחיים.

אתה שמח עם האורנית ויוסי ונכדים שגדלים ועושים חייל בלימודים .

הדברים האלה , שנראים קטנים , הם אלה ששמחו אותך תמיד.

הדאגה שלך לעולם הייתה נמשכת גם היום. כי זו דרכו של העולם בו
האינטרסים שולטים .

אך היום אבא אתה כבר לא צריך לדאוג.

אנחנו מבטיחים להמשיך ולטפח את כל המשפחות שלנו .

אנחנו מבטיחים לזכור אותך על כל הטוב והמיוחד שהיה בך.

ואתה נמצא שוב עם כל המשפחה הגרעינית שלך , עם אמך ואביך , עם אלפי
ונפתלי ואפילו טלי נמצאת אתכם.

שנים רבות שלא נפגשתם. המעגל שלכם נסגר ואילו אצלנו נשארו הזיכרונות.

נמשיך לזכור אותך ולחשוב עליך בכל הזדמנות.

אוהבה אראלה